

Sorg for hende, — til den Tid kom, da hun vilde faa sine Kappestrimler krøllede af den uundgaaelige Trompet, hun indsaa, hun til sidst vilde blive nødt til at bruge. „Saadan en Ulykke“, siger hun, „maatte med mit Temperament helbrede eller dræbe“. Den blev, hvad hun kalder „Helbredelse“, „i det mindste“, tilføjer hun paa sin sandhedskjærlige Maade, „i Sammenligning med, hvordan jeg var som ung“. Og dog følte netop hun, der tilmed var meget musikalsk, alle de Savn, den bestemte hende for.

„Livet er en stræng, uafbrudt Arbejdsdag for os, der kun høre og se, naar vi bevidst anstrænge os for det, eller som maa bruge andre Sanser i Stedet for dem, vi mangle. Naar man af 5 Sanser mangler de tre (Lugt, Smag, Hørelse), saa er det vanskeligt at leve et glad Liv“.

„Til Tider syntes min Lod mig tungere, end jeg kunde bære. Og dog — nu, da jeg er naaet hertil, paa Gravens Rand, ved Slutningen af et virksomt Liv, nu er jeg overbevist om at denne Døvhed omtrent er det bedste, der nogensinde hændte mig, — det bedste, rent egenkjærlig set, fordi det blev min store Drivfjeder til Selvbeherskelse, — og det bedste fra et højere Synspunkt, fordi den har været min særlige Anledning til at hjælpe andre, som lide under samme Ulykke uden samme Spore til at overvinde falsk Undseelse og anden usigelig Elenighed, der ledsager den“. Hele denne stærke Maade at tage Livet paa naar maaske dog sit Højdepunkt i den Ytring, at i den særegne Pligt, enhver legemlig Svaghed medfører, ligger en Frelse fra de Savn og Grænser, den paalægger! Dette kan vel kaldes at gjøre det mest mulige ud af det mindst mulige.

Senere, da Aarene lærte hende ogsaa at finde sig til Rette hermed, kom der et Anstrøg af Humor over hendes Maade at tage Døvheden paa. Hun fortæller om Sidney Smiths første Besøg hos hende. „Han kom og satte sig, bred og hyggelig, midt i min Sofa, med Hænderne foldede over Stokken, som om han rigtig trængte til Støtte under den store Stemmeudfoldning, han nu beredte sig paa, og saa begyndte han, ganske som den store St. Pauls Kirkeklokke, saa jeg for sammen ved første Lyd. Han saa med sky Uvilje til min Trompet, som der virkelig heller ingen Grund var til at bruge. Jeg følte meget snarere Lyst til at flygte til Værelsets fjærneste Krog. Det var altid hans Stolthed, at naar *han* talte med mig, behøvede jeg aldrig min Trompet“.